

Ko stari župnik to sliši, zbere svoje poslednje moči, vzdigne se v postelji ter reče okrogstoječim: „Pač čutim, da se tudi moja poslednja ura približuje, a vendar ne morem pustiti, da ne bi izpolnil bolnikove želje. Bog mi bode dal moči, da izpolnim svojo poslednjo dolžnost; nesite me torej berž k bolniku.“

To reki se župnik mahoma obleče, vzame korsko srajčico in štolo, ter se pusti nesti v cerkev, da vzame sveto popotnico za umirajoče.

Zdaj pripravijo nosila, posadé nanje starega župnika, ga dobro v plašč zavijejo, ter ga nesó po temnej noči, po mrazu in debelem snegu daleč v goro k umirajočemu bolniku. Cerkvenik z zvončkom in svetiljko v roki je šel naprej. Župnik pa je na nosilih sedé čversto pritiskal sv. rešnje telo na svoje persi ter ves dolgi pot prav goreče molil.

Tako pridejo do kmetske bajtice. Bolnik je že skoro umiral, in je ležal v postelji brez vse zavednosti. Ko je pa slišal pred hišo zvonček žvenkljati, pogleda veselo proti onej strani, od koder se je slišal premili glas zvončka. Ko stopijo v hišo, položé nosila na tla, vzdignejo župnika, ki je še komaj na pol živ deržal presveto rešnje telo v svojih tresočih rokah.

V tem trenutku se na bolnikovem licu pokažejo še poslednja znamenja življenja; povzdigne roki proti nebu, zahvali se Bogu za veliko milost, ki mu jo je izkazal, in ko gosp. župnika prinesejo k njegovej postelji, prime za štolo in jo pobožno poljubi. Še je imel toliko moči, da se izpoveda svojih grehov in prejme sv. rešnje telo; med tem so njegova žena, otroci in prijatelji, ki so ga prišli obiskat klečali zunaj pred vratmi.

Oba bolnika, ubogi kmet in stari župnik, molila sta še nekoliko časa k Bogu; zdaj pa župnikov glas postaja slabejši; dolgi pot in mraz vzela sta mu njegove poslednje moči. On, ki je prinesel bolniku nebeško tolažilo k njegovej smertnej postelji, moral je z njim vred iti v večnost. Poljubi sv. križ, stisne ga umirajočemu sosedu v roki, сосед se nasmeje in — umerl je. Nekoliko pozneje izdahne tudi župnik v revnej kmetskej koči svojo blago dušo.

Tudi ti bodeš moral umreti, tvoja največja tolažba na smertnej postelji pa bode tvoj duhovni pastir, ki ti je tolikokrat kazal pravi pot v večnost.

* * *

Opravljiva Jerica.

Jerica prišedši v nedeljo iz cerkve reče svojej materi; „Mati, ali si videla dènes Rupnikovo Roziko in Franciko, kako sta bili nališpani? O kaj sta imeli vse na glavi! Samih trakov, iglic in cvetja se jima skorej niso videli lasjé. Pač se jima ne pristuje, da se tako lišpati, kedar gresti v cerkev! Zdaj pa poslušaj mati, povedati ti hočem še nekaj drugega. Zdravnikov Polde se je ves čas igral sè svojo molitevno knjižico, smijal se je in gledal okrog sebe, kakor bi bil v kakej kerčmi in ne v cerkvi. Županova hčerka pa se je deržala, kakor bi bila kaka kraljica, komaj da se je upala me pogledati prijazno v oči. Uči-

teljevemu Tončku zdehalo se je neprestano in ves čas je dremal med pridigo in sveto mašo, skorej da sem, gledaje ga, sama začela dremati. Moj Bog, mislila sem si, kakošnih ljudi ima pač svet!“ —

Mati nij hotela nalašč Jerici na vse to nič odgovoriti, a Jerica čez nekaj časa popraša mater in pravi: „Kaj ne, mati, da je tako obnašanje v cerkvi jako nepristojno, gerdo in tudi pregrešno?“

„Pač res,“ odgovori mati, „da je tako obnašanje nepristojno in pregrešno. Vendar te pa moram vprašati, ali nisi zapazila v cerkvi tudi neke mlade deklice, ki je med sveto mašo ves čas po cerkvi zijala in ljudi ogledovala, kaj imajo na glavi, kako se védejo, če se znabiti smejejo, če se jim zdeha ali dremlje, namesto, da bi bila pobožno molila in poslušala besedo božjo?“

Pri teh materinih besedah Jerica zarudeč kakor kuhan rak, kajti vedela je dobro katero deklico misli njena mati. Mati pa reče: „Res je velik greh, ako se kedó v cerkvi igra, in smeje; in ne posluša besede božje. Ali ravno tako nepristojno in pregrešno je, ako kedó okrog zija in bolj na druge ljudi pazi nego na besedo božjo. Ako ti katero tako deklico poznaš, reci jej: naj pometa najpred pred svojim pragom!“

(Bosiľjak.)

P u r a n i .

Nežikino največje veselje je bilo po dvorišči purane dražiti tako dolgo, da so se ujezili in jeli upiti. Ona se je potem na ves glas smijala. Ko mati to zapazi, posvari jo, da ne sme nikoli več kaj takega storiti.

„Pusti pri miru purane“ rekla je mati „ako je bi preveč ujezila, znali bi ti kaj žalega storiti.“

Nežika pa noče verjeti, da bi jej purani mogli kaj žalega narediti. Drugi dan, berž ko je vstala, gre na dvorišče ter upije: „Purke! purke!“

Po naključji je imela Nežika rudečo ruto okoli vratú; ker pa purani rudeče barye ne morejo terpeti, ujezé se zdaj še toliko bolj, ter začno upiti, da se vse trese po dvorišči. Razšepirili so krila in repove, ter so začeli po zemlji segati in brusiti, da se je vse prašilo; rudeča ohlapna koža jim od jeze kmalu zaplavi kmalu zopet zarudeč.

Nežika se velikega smeha za trebuh derži, gledaje s koliko jezo se purani po dvorišči podé, ter neprenehoma kliče: „Purke! purke!“ Naenkrat jej skoči največji puran kakor béšen na ledja, otepa jo s krili, in jo s kljunom po glavi kavsa. — Nežika je nehala se zdaj smijati; začela se je jokati in na ves glas upiti. K sreči jo sliši mati, priteče in jo reši razdraženega purana. Imela pa je Nežika že precej veliko rano na glavi, po ramah je bila pa tudi vsa modra. Odslej ni nikoli več dražila puranov. Purani so jo izmodrili. —

F. H.